

Parvmaneren Willas

Afsnit 1.4: Skovtur

Willas sad stille og grublede for sig selv.

"Tænker du stadig på det jordbær," afbrød Adler Willas' tanker.

Willas svarede ikke. Det havde han slet ikke tid til. Han var alt for optaget af at finde ud af, hvordan han skulle komme til jordbærret i forrådsammeret.

"Glem nu det jordbær," fortsatte Adler. "Det er meget bedre at få fat i friske jordbær."

Willas så op: "Friske jordbær?"

"Ja, da. Fra skoven," svarede Adler.

Det syntes Willas var en god idé. Adler syntes også godt om sin egen idé, så de besluttede at gå i skoven straks efter skole.

"Måske skulle vi smutte hjem med skoletaskerne først?" foreslog Adler, da de endelig fik fri fra skole.

Det mente Willas nu ikke. Han troede ikke moder ville synes om deres skovudflugt. Faktisk var han overbevist om, at hun ville synes, det var en rigtig skidt idé. Derfor lod de taskerne blive i klasseværelset. Så behøvede de heller ikke slæbe på tasker til skole næste dag, hvilket de begge fandt yderst praktisk.

For at undgå for meget opmærksomhed valgte parvmaner-drengene at tage ud af byen via hovedudgangen, da den lå langt fra deres forældres misbilligende blikke.

Som alle andre parvmaner-byer bestod byen Lindum af en masse huler og tunneler under jorden. For at komme til hovedudgangen skulle de først krydse den store Hovedallégade og derefter gennem Forhallen.

På Hovedallégade havde de handlende for travlt til at lægge mærke til de to parvmanerdrenge, og i Forhallen var der endnu flere parvmanere, som enten var på vej ind eller ud af byen. Der var bær- og rod-samlere med deres karakteristiske skulder-kurve og forretningsdrivende, som levede af handel mellem de tre parvmaner-byer. Ingen tillagde de to parvmanerdrenge større bevågenhed, og det var godt, for de ønskede ikke unødigt opmærksomhed fra voksne.

Det er ikke, fordi det er unormalt for parvmanerne at bevæge sig udenfor, men parvmanerbørn går sjældent uledsaget ud og slet ikke langt væk. Og det er der en grund til. Når man ikke er så stor, så er der mange farer i skoven, og parvmanerne er ikke store. En voksen parvmaner bliver mellem 30-35 centimeter høj. Willas og Adler var meget mindre, for de var ikke voksne endnu, langt fra.

"Hvor tror I, at I skal hen," lød det, idet Willas og Adler passerede hovedudgangens store port.

"Åh," sagde Willas.

"Åh, hvad?" spurgte portvagten, som havde anråbt dem.

"Åh," svarede Willas igen, for han vidste ikke, hvad han skulle svare.

"I vil vel ikke ud i skoven uden en voksen?" fortsatte portvagten.

Det mente Adler og Willas nu ikke, vagten skulle bestemme. De var dog kloge nok til ikke sige deres mening højt.

"Nej, da. Det vil vi slet ikke," løj Adler. "Vi vil bare ud på Portpladsen."

Port-indgangen til Lindum var gravet ind i skråningen af en gammel udtørret flod og derefter forsynet med to tykke døre. Foran porten havde den udtørrede flodbund efterladt et fladt, jævnt område, som parvmanerne kaldte Portpladsen.

Nu er det ikke første gang, at parvmanerbørn har fået den idé at gå på opdagelse. Det var forekommet før, derfor betragtede portvagten dem længe, inden han til sidst sagde:

"Det kan være farligt derude. Husk det!"

Det gjorde Willas og Adler ikke, i hvert fald ikke særlig længe. Så snart portvagtens opmærksom ikke var på de to parvmaner-drenge, løb de længere ned ad det udtørrede flodleje, ude af syne, klatrede de op ad flodbredden og løb ind i skoven.

"Nu gælder det bare om at finde et godt bær-sted," sagde Willas forhåbningsfuld. "Det kan da ikke være så svært."

Men det fik han nu ikke ret i. Det skulle vise sig slet ikke at være så let at finde skov-jordbær eller for den sags skyld nogen andre bær. De gik langt og længe. Først i én retning derefter i en anden, men til ingen nytte.

Kun én gang stødte de på bær, og de sad i et stort tornet brombær-krat. Da Willas og Adler havde gået længe og begge var sultne, blev de enige om at forsyne sig.

Det var bare ikke så let, for brombær-krattet var tæt og havde mange torne.

"Av," sagde Adler, da han stak sig på en torn. Adler stoppede dog ikke, for han var meget sulten.

"Er de ikke lidt for grønne," spurgte Willas, da de endelig havde fået kæmpet sig frem til en klynge af bær.

Adler rynkede panden, for bærrerne *var* grønne.

"Jeg kan se et længere inde, det er ikke så grønt," svarede Adler, for han havde ikke tænkt sig at give op. Willas så skeptisk ind mod midten af torne-krattet, men han fulgte alligevel efter Adler.

Det skulle han nok ikke have gjort, for det var svært at komme frem uden at blive stukket af brombær-krattets torne. Adler blev stukket flere gange, men han var så opsat på at nå sit mål, at han ikke ænsede det.

Til sidst foreslog Willas, at de skulle vende om, men det ville Adler ikke høre tale om. Han var sulten og havde langt om længe kæmpet sig hen til brombærret.

"Jeg kan næsten nå det," sagde han.

Lidt efter smilede Adler tilfreds, idet han holdt et delvist lyserødt og grønt brombær mellem sine hænder. Willas smilede ikke. Han var omringet af krat, og hans trøje hang fast i to torne. Derudover kunne han konstatere at bærret ikke så ud til at være helt modnet endnu. Adler var ligeglad. Han var sulten.

"Hvad laver I derinde?" lød det pludseligt.

"Åh," sagde Willas overrasket og kiggede ud mellem krattets grene. Foran brombærkrattet fik Willas øje på en spejder siddende på en tammus.

Normalt er det spejdernes opgave at finde steder med mange bær og rødder eller holde udkig efter rovdyr. Til at bistå dem med deres opgaver tildes de en tammus. Den skal ikke forveksles med en almindelig mus, som vi kender dem. Nej, tammus er fremavlet til at være meget stærkere og større. Stærke nok til, at parvmanerne kan benytte dem til trækdyr eller til at ride på.

"Vi samler brombær," svarede Willas.

"Gør I," svarede spejderen, "hvorfor? Brombær er jo ikke modne endnu. Har I slet ikke hørt efter i bær-lære?"

Willas og Adler svarede ikke. Svaret gav jo også sig selv. Derudover havde Adler travlt med at spytte brombær ud af munden, for derefter at smide bærret fra sig. Alt imens Willas forsøgte at komme fri af tornene.

"Kan du hjælpe os ud," spurgte Willas, som havde besvær med at slippe fri.

"Ja, kan du ikke. Det gør ondt," istemte Adler, som var blevet opmærksom på alle sine rifter.

Spejderen rystede på hovedet: "Næ, det må I selv rode jer ud af."

Og det måtte de så. Det tog dem en rum tid at komme fri af brombærkrattet, og det blev ikke uden mén. Adler og Willas ømmede sig gevaldigt, da de var kommet fri.

Det påvirkede nu ikke spejderen: "Er I klar over, hvor langt væk I er? Kan I overhovedet finde tilbage?"

"Selvfølgelig kan vi det," svarede Adler kækt. Willas var nu ikke så sikker.

"Nå, kan I det. Hvilken vej skal vi så?" spurgte spejderen.

"Åh," svarede Adler og skævede til Willas efter hjælp. Det var dog ikke muligt, for Willas havde pludselig travlt med at se alle andre steder hen.

"Åh, den vej," gættede Adler og håbede, han havde ret.

Det havde han ikke. Spejderen rystede på hovedet, men han blev ikke sur.

"Hvis I skal lege ude i skoven, så må I lære, hvordan man finder tilbage."

Og det måtte de så. I hvert tilfald fik de en lektion af spejderen. De havde en lang tur hjem, så de kunne nå at lære en del. Faktisk syntes de, at det var spændende. Slet ikke som i skolen. De hørte efter spejderens anvisninger og stillede spørgsmål, hvis der var noget, de ikke forstod.

Da de kom tilbage til Lindum afleverede spejderen Willas og Adler til portvagterne.

"Lovede I ikke at blive på Portpladsen," skændte portvagten. "Vi har haft det halve korps ude at lede efter jer."

Begge parvmaner-drenge syntes, at vagten var urimelig hård. De havde jo ikke bedt om at blive fundet.

"Nu følger vi jer hjem til jeres forældre."

Det mente Willas og Adler slet ikke var nødvendigt. Men lige meget hvad de to parvmaner-drenge sagde, kunne de ikke ændre portvagtens mening.

Inden drengene skiltes, sagde Adler: "Vi prøver igen i morgen."

"Ja, vi prøver igen i morgen," svarede Willas.

Willas fik ret. Moder syntes ikke godt om hans skovtur. Hun var langt fra imponeret, og det blev ikke bedre af, at Willas blev fulgt hjem af en sur vagt, som oplyste moder om, at det ikke var vagt-regimentets opgave at passe på hendes yngel.

Willas nævnte ikke, at han ville tage i skoven igen næste dag. Og slet ikke efter moder havde spurgt til skoletasken.